

omfattede tre Terminer, saa at det altsaa egentlig var $1\frac{1}{2}$ Aar — at have i Gage og pro mille Gebyrer 1,500 Kr. Jeg mener altsaa, at dersom det i Virkeligheden var Meningen, at man vilde have denne $\frac{1}{5}$ pCt. forandret, saa kunde man gaa den Vej at nedsætte den Indtægt, der er tilstaaet Repræsentanterne og lade den tilflyde Interesjenterne. Derved vilde man opnaa, at ikke blot de nye, men ogsaa de ældre Interesjenter fik denne $\frac{1}{5}$ pCt. De to sidste Paragrafer skal jeg ikke indlade mig paa. Naar jeg har gjort disse Indvendinger imod Lovudkastet, er det ikke min Mening, at jeg bestemt vil modsætte mig det, men jeg tror virkelig, at naar man her kommer til os tredje Gang med disse Kreditforeninger, saa er der al Anledning for Landstinget til at underkaste Lovudkastet en nøie Prøvelse for at se, om man i Virkeligheden kan gaa med dertil, eller om man skulde gaa en anden Vej for at faae denne $\frac{1}{5}$ pCt.

Indenrigsministeren (Sunderslev): Jeg er ganske enig med den ærede 5te Landstingsmand for 7de Kreds (Skeel) i, at det i Praxis er godtgjort og vistnok i højere Grad, end de Fleste have ventet, at der i Virkeligheden var Trang til en Forening som denne, og jeg kan ogsaa være enig med det ærede Medlem i, at naar Foreningen har faaet en saadan Størelse, som den nu har, kunde der, uanset om man maatte gjøre Forandring i Loven, være Grund til at indføre Serier for at komme til en Amortisation af de Aaen, der allerede ere tegnede i en Række af Aar. Den eneste Bemærkning, jeg iøvrigt har at gjøre til det ærede Medlem, er, at det er en lille Feiltagelse, naar han mener, at det skulde være en Forglemmelse, naar man i sin Tid ikke har medtaget den Bestemmelse, som er foreslaaet i § 3 i Lovudkastet. Det skyldes just ikke nogen Forglemmelse, men Grunden til, at man i sin Tid ikke tog den med, var den, at man ansaa Loven af 29de Marts 1873 § 15, som var udkommen, efter at de øvrige Kreditforeninger vare konstituerede, for tilstrækkelig fuldstgjørende i Realisationstilfælde. Smidlertid viste det sig, som nærmere er paapeget i Anmærkningerne til Lovforslaget, at denne Bestemmelse i Virkeligheden ikke var fuldstgjørende, og jeg kan ikke tro, at Nogen kan have Noget at indvende imod, at man optager disse Bestemmelser her i Loven. Til det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (W. Petersen) skal jeg kua tillade mig et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem nævnte, at en af de Betænkeligheder, man i sin Tid havde hørt, var den, at der var Kreditforeninger nok. Ganske

vist var der Kreditforeninger nok, men det ærede Medlem maa dog vide, at disse Kreditforeninger ikke vare tilbøielige til at gaa til Optagelsen af ganske smaa Aaen, at de ikke kunde gjøre det den Gang og ikke vare tilbøielige til at komme ind derpaa. Ellers kunde man jo have gaaet den Vej at henvisse til de bestaaende Foreninger. Jeg siger ikke, at det, for at fæste en Kreditforening af denne Art Blads, var nødvendigt at gaa til Grændsen af 4,000 end sige 6,000 Kr. Det var andre Grunde som ledede dertil, idet man ogsaa maatte se hen til, at et saadant Institut overhoved kunde komme til at bestaa. Det ærede Medlem maa dog vist nok ogsaa erkjende, at der i og for sig var Trang til en Kreditforening for ganske smaa Eiendomme, forjaavidt som disse i Virkeligheden ikke kunde finde Plads i de bestaaende Kreditforeninger, og forjaavidt som der heller ikke var nogen videre Udsigt til, at de kunde vente at finde Plads i dem, og at der kunde ske saadanne Forandringer, der gjorde dette muligt. Ganske vist er der tilstaaet denne Kreditforening væsentlige Begunstigelser, det indrømmer jeg. Til Forskjel fra andre Kreditforeninger er der tilstaaet den en vis Statshjælp, som dog vel nærmest maa anses for at være givet i Form af en Slags Beskyttelse for disse smaa Eiendomme. Det er i alt Fald ikke noget principielt Nyt, at Staten yder Beskyttelse og Hjælp netop for dem, der maatte henregnes til de Smaa i Samfundet, og jeg tror, at det var dette Princip, i Kraft af hvilket man den Gang gif over til at give denne Kreditforening den nævnte Begunstigelse. Det ærede Medlem havde Betænkeligheder ved at forandre Amortisationsfristen fra 45 Aar til 52 Aar, saaledes som foreslaaet er i Lovforslaget. Det vil imidlertid ses, at det ikke er nogen meget stor Begunstigelse, og at de Fordele for Interesjenterne, hvormed der kan blive Tale, ikke ere saa overordentlig store. Man havde vel nærmest tænkt, at 5 pCt. skulde være en passende Rente for den Slags Foreninger, det er jo det sædvanlige, og det har ogsaa været Grunden til, at Administrationen har kunnet slutte sig til det Dufte, der er fremkommet fra Kreditforeningen. Fra Finansministeriets Side har der heller ikke været Noget at indvende imod, at man gav denne mindre betydende Begunstigelse. Det er jo klart, at derved udskræfkes Statens Garanti, dens Medansvar, noget, men dog ikke i en saadan Grad, at der var nogen Grund til at modsætte sig denne Forandring, naar Foreningen satte Pris paa den. Hovedsagen er: Statsgaranti eller ikke Statsgaranti; om den gjælder for en Amortisationstid af 45 Aar eller